

Nem előadást szeretnék tartani, hanem inkább beszámolót, hozzáfűzve néhány gondolatot.

Vajon miért énekel együtt az ország egyik legjobb, sok nemzetközi versenyt megnyert kórusa az Ipolytölgyesi fogyatékkal élők zenekarával? Nyilván nem zenei oka van ennek, a zene ürügy, közös nyelv, közeg, híd.

Hát akkor miért ez az együttműködés? Miért mentünk Ipolytölgyesre?

Megmondom. **Tanulni!**

Hiszen egy hazug világban élünk! A reklámok azt sugallják, hogy az értékes ember a külsőleg szép, sikeres, egészséges, az erős ember (a modell, vagy az autóversenyző); azt hisszük a fontos a kényelem, a luxus, a pénz, a fogyasztás, a bármi áron való hatalom stb. Ördögi módon minden ezt hirdeti körülöttünk, a „halál kultúrájában” élünk. És itt, ezen körülmények között kell gyermekeinket az ÉLET KULTÚRÁJÁRA nevelni!

A Kórusiskola nevelési rendszerében régi elgondolás, hogy látogassunk elfekvő kórházakat, hajléktalanokat, kocsmát stb... ismerjük meg, milyen a valódi élet, hogy megtudjuk, hol kell megállnunk a helyünket.

Ma a "leselejtezés kultúrájában" élünk, ha valami elromlik, vagy már nem tetszik, kidobjuk, és veszünk helyette másikat. Ugyanígy vagyunk az emberekkel is, ha valakit megununk, valakivel megromlik a kapcsolatunk, lecseréljük...

- „Isten nem teremt selejtet”, mondja Csaba testvér. Amit Ő alkot, remekmű, halhatatlan lélekkel rendelkező, saját képére alkotott értékes ember!

Menjünk hát Ipolytölgyesre, és tanuljuk felismerni az ott lakókban az Istenképmást, a remekművet... Nyíljon ki a szemünk, és lássuk meg, hogy ezek a fogyatékosok csodálatos, értékes emberek. Tanuljuk Isten szemével nézni az embert!

- Amikor egy amerikai újságíró látta, Teréz anyát, amint vidáman, derűsen, melengető jósággal a szemében, anyai gondossággal egy bűzlő sebű beteget gondozott, elfordította a fejét és ennyit sziszegett: „Egymillió dollárért sem csinálnám”. Az Anya meghallotta, elmosolyodott és így szólt: „Azért én sem!” Hát akkor miért? Mert az „álruhás” Krisztus a szegényekben, szenvedőkben, fogyatékosokban található! Őt ápoljuk, Neki adunk enni, Őt vigasztaljuk, gondozzuk... Hiszen „amit egynek tesznek... Krisztus álruhában!

Menjünk Ipolytölgyesre, keressük meg Őt, az álruhást, találjuk meg, és ismerjük fel Őt az ott élőkben!

Tanuljunk meg boldognak lenni közöttük, megismerni a valódi életet és világot, az igazi emberi értékeket. Tanuljunk meg megcsodálni az ott dolgozókat, rájönni arra, hogy az egyetlen értelmes élet a másokért való lét, a másokért való élet!

Hiszen be vagyunk zárva egy hazug, mű világba, hamis eszmények közé; azt hisszük, életünk legfontosabb eseménye, hogy ma milyen színű lesz ma a körmöm, hogy nézek ki, és hogyan fogok szórakozni... - Érezzük meg, hogy ez egy terméketlen eltévesztett, valódi célok nélküli üres, önmaga körül forgó élet, egy hazug álvilág, ahol nem tudjuk mi a fontos, és mi a valódi érték.

Az Ipolytölgyesi intézményt megalakulásától ismertem. Azt is tudtam, hogy Tiszai Luca ott zenekarral foglalkozik, és máig csodálom nagyszerű munkáját. Mi lenne hát, ha odalátogatnánk? És akkor, kb. 2 évvel ezelőtt megindult egy folyamat. Feltettem a kérdést, ki szeretne jönni. Azonnal jelentkezett egy sereg önkéntes.

Menjünk hát nyitott szívvel közénk és tapasztaljuk meg, hogy megtörténnek a kis csodák! Először egy látogatás a Szeretetotthonban, aztán egy közös ünneplés Szt. Erzsébet napon, a 30 éves jubileumon való éneklés, 2 napos Siófoki utazás és hangverseny, Flashmobok, amiben az egész Kórusiskola részt vett...

A csatorna, az összekötő kapocs a zene volt, hiszen ez a legközvetlenebb emberi megnyilvánulás!

A gyerekek vevők voltak, és nagyszerűen vettek részt az eseményekben! Kialakultak a személyes kapcsolatok, aztán már önállósították magukat, és egyénileg szerveztek látogatásokat. Megtapasztaltuk, hogy ezek a súlyos, halmozottan sérült emberek tiszta szívű, őszinte emberek! Testvéreink, akik sok szeretetet adnak, és fogadnak el, érzékenyek, hálásak, a lelki tisztaság ragyog bennük. Ők azok, akiket keresztyél Isten megajándékoz minket!

Azt remélem, elkezdene megvalósulni a „meghallgatott imádság” szavai:

Megkértem Istent, hogy vegye el a büszkeségemet, de Ő azt mondta: nem.

Azt mondta, hogy a büszkeséget nem Ő veszi el, hanem nekem kell feladnom azt

Kértem Istentől, hogy fogyatékos gyermekem legyen egészséges, de Ő azt mondta: nem.

Azt mondta, hogy a lelke egészséges, a teste csak átmenet.

Kértem, adjon szeretetet... És Isten adott gondterhelt (fogyatékos) embereket, hogy segítsek rajtuk.

Kértem Istent, hogy segítsen másokat szeretni, úgy, ahogy Ő szeret engem.

Erre azt felelte: látom, már kezded érteni...